

Petrik Iván

Zárójelentés

Pesten hagytam a zárójelentésemet. Nem olyan rettenetesen nagy baj. Nem vész el, hiszen tudom, hol van. Csak éppen nincs nálam. Ha leereszt a kerék, az baj, ha az asztalon megbüdösödik a vázában a gyöngyvirág, még az is nagyobb baj. Ráadásul a fiam pár napot szintén a fővárosban töltött. El tudja hozni a zárójelentést a nagyszüleitől, ha nem felejt el. Mert igen, az apáméknál maradtak a papírok. Persze majd rátelefonálok a fiamra (nevezzük Lacinak, vagy nem, nevezzük inkább Áronnak), és a lelkére kötöm, hogy ne felejtse el elhozni a zárójelentést. Áron (és vele a zárójelentés) csupán pár órával később érkezik haza, mint én. A gond most mégsem csupán annyi, hogy kereket kell cserélni vagy nem szabad a vázából inni, mert egy zárójelentésről van szó. Egy zárójelentésről. Pesten tartózkodásom kizárólagos célja ennek a megszerzése volt. Hogy a fenébe tudtam mégis otthagyni? Nehéz erre válaszolni. Különösen akkor, ha a magyarázatokra különösen érzékeny feleségem, nevezzük Marinak, teszi fel a kérdést. Ebben az esetben nem számít, hogy két-három óras késéssel majd megérkezik rendben a zárójelentés. Szóba sem jöhet a beismerés, hogy egyszerűen megfeledkeztem róla. Elő kell állnom mindenképpen valamiféle magyarázattal, bár csak egy kicsivel kell hihetőbb dolgot kitalálnom annál, hogy ufók ragadták el tőlem. Tehát: azért hagytam Pesten a zárójelentést, hogy az apám háziorvosa is meg tudja nézni. Apró szépséghibája a magyarázatnak, hogy két éve, amióta félrekezelte egy csigolyakopását, messze elkerülik egymást. Az orvos felléptetése ennek ellenére nagyon is jó ötlet (mit tudhat Mari a csigolyakopásról), és nem kerülnek szóba benne ufók. Sőt, nemcsak hogy jó magyarázat, de egyenesen helyes elhatározás. Nagyon jó orvos ugyanis apám háziorvosa (milyen másról is lehetne szó), nemzetközi szaktektentély, óraadó a SOTE-n, önmagában a tény, hogy ránéz egy zárójelentésre, könnyebb utat jelent a teljes felépülés felé. (Bár azt hiszem, ebben az esetben igazán okosat ő sem tud majd mondani, de, ha jobban belegondolok, ez is mellette szól.) Tehát nem otffelejtettem, hanem otthagytam apáméknál a zárójelentést. Szándékosan, kifejezetten így akartam, mert mindenki így tett volna a helyemben (még Mari is), hiszen az orvos (ezt sem szabad elfelejteni) aznap délután, ígérete szerint, meglátogatta apámékat. Így, csak és kizárólag így láthatta a lehető legrövidebb időn belül a zárójelentést.

Az orvos (nevezzük most Lacinak, Laci dokinak, László doktor úrnak) azonban késett. Csak este, jóval tíz után ért apámékhoz. Áron már elment. Egész délután húzta-halasztotta a vizitet, mindig akadt valami más dolga (beugrott az önkormányzathoz az éves parkolási engedélyért, edzőcipőt vásárolt magának, lemondta a szerdai lábtengő meccset, de közben egész első félévre lefoglalta a tornatermet, még talán egy kicsit unatkozott is, de nem volt kedve dolgozni). Tíz után ért apámékhoz. Zavarban volt a késés miatt, ki akarta vágni magát valahogy, ezért azzal magyarázta a késését, hogy meglátogatta a lánya. A leány (nevezzük Marinak) Kanadában él (akkor nevezzük inkább Marie-nak, hiszen élhetne akár Québecben is), és nagyon ritkán jár haza. Ma érkezett, nála fog

lakni pár napig. Ezért késett. Az orvos nagyon bízott abban, hogy apámnak fogalma sincs arról, van-e gyereke vagy nincs.

Marie azonban ez alkalommal nem az apjánál lakott. Unta az idősödő férfi túlzott gondoskodását, és azt is, hogy Pesterzsébetről járjon be minden nap a Belvárosba. Egy Duna-parti, csendes szálloda mellett döntött. Gesztenye-sor, nagyon ritkán járó, csilingelő villamos. A Batthyány tér a metrómegállóval csak két vagy három háztömb. Nem túl nagy épület, 15–20 szoba, csendes, félreeső, nyugodt hely, amelybe belépve úgy érzi az ember, hogy mindig koraeste van, és sosem történik semmi. A recepció arca csak lámpafényben válik valóságossá, és arckifejezése megerősíti a betérő utas reményeit: tényleg minden rendben van, és tényleg sosem történik semmi említésre méltó. Sokkal jobban érezte itt magát, mint az apjánál. Ezt azonban természetesen nem mondhatta el. Kitalált inkább egy barátnőt (nevezzük Erikának) és egy kölcsönautót. Azt hazudta az apjának, hogy a barátnőjénél fog lakni a Reáltanoda utcában, aki ráadásul kölcsönadja neki a Fiat Topolinóját. Így sokkal könnyebben és kényelmesebben tud közlekedni. Nem utasíthatta vissza ezt az ajánlatot.

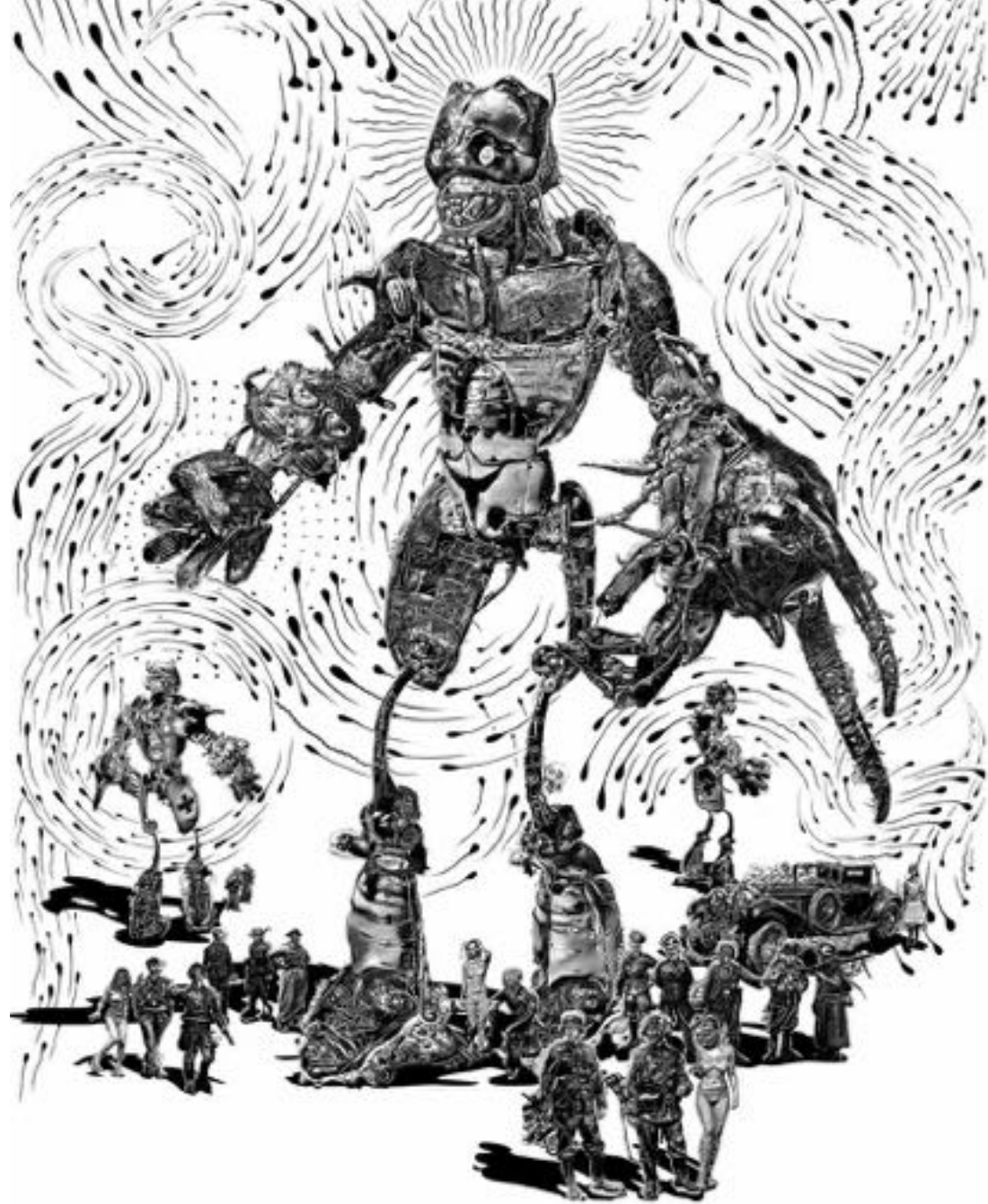
Marie a kölcsönautót már az első nap meghúzta egy nagyáruház parkolójában. Nem a Belvárosban, nem csúcsforgalomban, nem éjszaka holtfáradtan, hanem egy istenverte óriásparkolóban napfényes délután. Nem akarta beismerni ügyetlenségét, ezért azt hazudta, hogy két bérgyilkos külsejű nagydarab fickó húzta meg az autót egy túlméretezett terepjáróval, miközben ő a lehető leghabótyosabban pakolt a Körúton. A Körútnak a szebbik (létezik olyan nézőpont, ahonnan ez az álláspont védhető), azaz a Mester utca felé eső oldalán. Természetesen mukkanni sem mert. Az életét féltette.

A két bérgyilkos külsejű fickó (nevezzük őket Lacinak és Áronnak) a Ferenc körüti OTP-t akarták kirabolni. A bank ajtajában azonban összefutottak egy régi ismerősükkel (nevezzük K. L.-nek), és a gyanútlan kérdésre, hogy mi járatban vannak, zavarukban azt hazudták, hogy csak azért álltak meg az OTP előtt, mert a Google újrafotózza a IX. kerületet, és meg akarják örökíttetni az új terepjárójukat a világhálón.

A Google-nél a IX. kerület újrafotóztatása felkeltette néhány munkatárs gyanúját. Egyikük (nevezzük Mary-nek) rákérdezett egy értekezleten. A technikai részleg vezetője (nevezzük Lesnek) azt válaszolta, hogy az új kamerájuk nem vált be. Ezt azonban nem akarják elismerni, ezért kitaláltak egy kamu magyarázatot szigorúan belső használatra. Beszálltak az úrkutatásba, és a világúrt pásztázó egyik kamerájuk olyan anomáliákat észlelt, amelyek idegen civilizációk léte utalnak. Ennek az igazolására egy forradalmian új kamerának a fejlesztését kezdték meg (az Erica Future 2020-ét). A kamera első, még földi körülményekre optimalizált tesztjei folynak a IX. kerületben, Budapesten (Magyarországon).

Az észlelt anomáliákról azonban gyorsan kiderült, hogy mérési hiba eredményei. Előfordult már máskor is ilyesmi, de ezúttal nagyobb volt a tét. Nem ismerhették el a hibát, mert azonnal lefújták volna az egész projektet. Ezért inkább azt hazudták, hogy az új kamera megerősítette az idegen civilizáció létezését. Mindenesetre jobban hangzott, mint hogy koszos volt a lencse, vagy ráültek véletlenül a kamera tápegységére, vagy hogy kólát öntöttek a számítógépre. Az idegen civilizáció létezésének a pusztá tényét azonban önmagában még nem találták elég inspiratívnak, ezért megerősítették azt a hírt is, hogy egy (egyelőre) kódolatlan üzenetet is fogtak.

Az idegenek, mivel nem voltak tisztában a földlakók szándékaival, az üzenetükben nem árulták el, mit akarnak valójában. Olyan tartalmakat jutattak át az univerzumon, amelyekről fogalmunk sem lehetett, elsősorban azért, mert egy, az addig felhalmozott információk alapján modellezett kísérleti

Kiitin – The story: Wunderwaffe bemutatása

valóság tesztkörülmenyeiből merítették. Tehát olyan hazugságról volt szó, amiről azt gondolták, felkelti az érdeklődésünket. Földünkre vonatkozóan azt találták ki, hogy a Kaszpi-tenger vizének eltűnése és az alatta felhalmozódott ismeretlen anyag különös tulajdonságai között összefüggés van. Az ismeretlen anyag felhasználási lehetőségeiről nekünk, földlakóknak azonban fogalmuk sincs. Kitermelése viszont megoldaná a Föld energiaellátását néhány évszázadra.

A Kaszpi-tenger alatt rejtőző hatalmas mennyiségű különleges ásvány kitermelésére a Szovjetunió felbomlása után létrehozta egy részvénytársaságot kanadai-orsz tulajdonosi körrel. A beinduló kutatások első eredményei azt mutatták, hogy az uránhoz hasonló tulajdonságokkal rendelkező anyagból remek tömegpusztító fegyvereket lehetne előállítani. Az energiaellátás lehetősége fel sem merült. Ehhez még legalább két-háromszáz év technikai fejlődése szükséges, és néhány fizikai Nobel-díj. Ezt persze nem lehetett így nyilvánosságra hozni. Végül az érdekeltek abban állapodtak

meg, hogy a korábbi kőolaj-kitermelést használják fedősztorinak. A látványos új beruházásokat pedig gyökeresen új technológia felhasználásával magyarázzák.

Az új technológia nagyon jól működött, kicsit környezetkárosítóbb volt ugyan, mint a korábbiak, de nagyon kifizetődő. Kellott találni azért egy bűnbakot. A legegyszerűbb megoldást választották. Kitaláltak egy nehezen kezelhető, zseniális tudóst. Dokumentumfilmek, nyomozati anyagok, in absentia született ítéletek sorozata foglalkozott az életével. (Ilyesmiket volt a legegyszerűbb hamisítani.) Egy fiktív személynek azonban nem elhanyagolható hátránya, hogy nem létezik. Rövidre kellett zárni az élettörténetét, nehogy valakinek kedve támadjon megkeresni. Mi sem természetesebb, mint hogy öngyilkos lett. Nem bírta elviselni felfedezéseinek és technológiai megoldásainak a súlyát. A felelősséget, ami zsenialitásával ránehezedett. Azt viszont senki sem kérdőjelezte meg, hogy ő, csakis ő a felelős – majdnem mindenért. Jó pár éven keresztül nem múlt el úgy nap, hogy ne került volna címlapra valahol Ladislaus Bel. A híres szlovák tudós és szélfűvészt.

Ladislaus Bel zaklatott élete során a Föld szinte minden részén megfordult. Szerzett ugyan szlovák állampolgárságot is, de valójában német volt. Pontosabban egy ízben kedvezőbb utazási körülmények közé keveredhetett, ha németnek vallja magát valahol Belső-Ázsiában. Innét származik a német eredetéről szóló legenda. De tulajdonképpen orosz volt. Pontosabban egy interjúban az újságíró félreértette az erre vonatkozó válaszát, ezért tudták így sokan. De természetesen nem orosz volt, hanem olasz. De ez sem igaz. Az olasz volt az a nyelv, amelyet a legjobban beszélt az anyanyelvén kívül, ezért sokan azt hitték, hogy valahol Róma külvárosaiban született. De nem olasz volt, hanem magyar. Legalábbis ezt hazudta az első kihallgatásán, miután hamis okmányok használata miatt letartóztatták Nyugat-Szumátrán. Hát igen, ez Padangból lenyomozhatatlannak tűnt.

Bel széppapja Losoncon (ma Lučenec, Szlovákia) született Bél Lászlóként, és egy darabig szlovák állampolgárnak mondhatta magát. Sváb felmenőit sosem tagadta, orosz hadifogságából szerény orosz nyelvtudást is hozott magával, olaszul a trieszti vasútállomáson töltött pár év alatt tanult meg még a háború előtt. Aztán Budapestre költözött, ahol távol-keleti gyarmatáruval kereskedett egy kínai kereskedőhöz fűződő baráti kapcsolata révén. A kínai üzlettárs (nevezzük K. L.-nek) egy üzleti útjáról azonban nem tért vissza. Eltűnt valahol Mandzsúriában. László természetesen magához vette társa árván maradt fiát. A fiúnak azt mondta, a háború utáni spanyolnátha járvány vitte el az apját. Gondban lett volna, ha meg kell magyaráznia, miért hazudott a gyerekeknek. Talán úgy gondolta, ez a közelebbi halál közelebb tartja a gyerekekhez apja emlékét.

A járványkórház temetőjében csak két ápoló és az árván maradt fiú legidősebb mostohatestvére (nevezzük Áronnak) jelent meg. Így aztán az ápolók egy meglehetősen impozáns, marhabőr kézitáskában neki adták át az elhunyt személyes tárgyait. Cigarettatárca, óra, határidőnapló, néhány fénykép, egy rend ruha, apró revolver. Néhány nappal később Áront letartóztatta a rendőrség, mert megalapozottnak tűnt a gyanú, hogy ő követte el a rejtélyes Vallach-gyilkosságot. Az akasztófa árnyékában Áron természetesen mindent tagadott. Hiába tették elé a gyilkos fegyvert, ragaszkodott az átlátszó hazugsághoz, hogy a kínai revolverét, a börtáskával együtt elrabolták tőle szinte azonnal, hogy kilépett a járványkórház épületéből.

A börtáskát nem tartotta meg a rabló (nevezzük Lászlónak vagy még inkább Lacinak). De azt is tudta, hogy nem jó megoldás, ha egyszerűen eldobja. Nagyon gyorsan tárgyi bizonyíték lesz az elhullajtott holmiból. A kikötőben egy délre tartó hajó berakodásra váró poggyászai közé csempeszte észrevétlenül. Ehhez el kellett beszélgetnie az egyik kikötői alkalmazottal. Azt hazudta, hogy

a fia utazik. Őt kísérte ki. Nagy utazó a gyerek – magyarázta hittel. Bejárta az egész világot. Szinte szenvedélybeteg, nem bír egy helyben megmaradni.

Az utazási szenvedély még három generáción keresztül kitartott a családban, igaz, egyre korcsosult. És természetesen a világháborús hadjáratokban való részvételt jobb, ha nem soroljuk ide. Mindenesetre a tolvaj (akit Lacinak nevezünk) fia (nevezzük őt is Lacinak) fiának (nevezzük őt is Lacinak) a fia (nevezzük őt inkább Áronnak) az NBG futárszolgálatnál helyezkedett el mint sofőr. Így szinte egyfolytában úton volt. Nyugdíjba vonulásáig nem váltott munkahelyet. Imádta a munkáját, és a főnökei is elégedettek voltak vele. Egyetlen alkalommal került nagyon közel ahhoz, hogy kirúgják. Munkaidő után elvitte az egyik kisteherautót és totálkárosra törte. Úgy úszta meg, hogy kollégája (nevezzük K. L.-nek), aki egyébként is ott akarta hagyni a céget, magára vállalta az egész ügyet. Azt hazudták, hogy építkezik, és sürgősen le kellett szállítani 10 zsák 25 kilós Sakret külső vakolatot.

K. L. a vakolatot nagyon gyorsan leszállította, nem kellett több félóránál hozzá (pakolással együtt). De ha már nála volt az autó, elintézték még egy fuvarot. Az unokaöccsével (nevezzük Lacinak) és az unokaöccse haverjával (nevezzük Áronnak) leszaladt Kisvárdára. A srácok ShittingNull koncertre igyekeztek. Ezt viszont nem árulhatták el K. L.-nek, mert egy koncert miatt még ő sem vágott volna neki az útnak. A koncertnél jobb indok kellett, ha kezdésre (ahol epedve várta őket két csodaszép lány, nevezzük őket Marinak és Erikának) Kisvárdára akartak érni. Azt hazudták, hogy Áron apja haldoklik. Most volt kivizsgáláson Pesten, de a zárójelentését a rokonainál felejtette. Rettenetesen fontos, hogy még aznap, még aznap este hétre eljusson hozzá Kisvárdára a papír. Elengedhetetlen a kezelések mielőbbi megkezdéséhez. K. L. alkati hipochonder volt, így ez az érv hatott. Ritkán hajtottak 120 alatt. A trafipaxokon röhögött, az egyenruhásoknak egy ujjal szalutált. Átszáguldott a fél országon, hogy a zárójelentés pontosan megérkezzen a rendeltetési helyére.

A zárójelentés az asztalon feküdt, amikor megérkeztem. A szoba üres. Sehol senki. Mint egy éjféle szárnyvonalas vasútállomás. Sötét, kicsit hűvös, és csak a szomszéd irodában mutatkoznak az élet jelei, talán kopog a táviró. És ez így van itt is, mert a szomszédban ... De ez most mindegy. Csak azért jut eszembe, hogy pár pillanatig ne kelljen még foglalkoznom ezzel a kínos üggyel. Egyébként minden rendben, mindig is így szerettem megérkezni, mintha álomba merültem – mindenhová. Közelebb léptem az asztalhoz, felemeltem a zárójelentést, megnéztem alaposan. Igen, ez az, amiért felutaztam Pestre. Elolvastam az elejétől a végéig. Aztán még egyszer. Kórisme, diagnózis, javaslatok, aláírás, pecsét. Béna orvosi latin. Kirázott a hideg. Nem tévedés, ez az. Hát igen, haldoklom. Tényleg elég kínos. De mit tehetnék? Kellene még egy kis idő, hogy rendbe szedjem a gondolataimat. Az lenne a legjobb, ha valahol egy másik asztalon heverne ez a zárójelentés. Úgy kellene intézni, hogy ne tűnjek ennyire gyávának, olyan embernek, aki nem mer szembenézni a tényekkel. Jó lenne ezért belegabalyodni valami egyszerű félreértésbe. Olyasmibe, ami a leggyermekibb filmvígjátékok alapját képezi, tehát örök és bármikor megtörténhet. Igen, úgy kell tennem, mintha Pesten felejtettem volna a zárójelentést. Hogy miért? Miért ez a sok húhó, hazugság? Miért csapom be saját magam? Nem tudom egészen pontosan megmagyarázni. Jobb lesz, ha kitalálok inkább egy feleséget magamnak – kizárólag érzelmi indítékok stimulálására. Tehát egy szép, szerelmes, kedves, mélyen együttérző feleséget. Legyen a neve Mari. Nem szeretném elszomorítani, összetörni, elkéséríteni. Hiszen szeretem, és, ahogy már említettem, ő is engem. Még nem tudom, hogyan közöljem vele a rossz hírt. Mit mondjak neki? Kapjunk még egy kis időt – mire másra: az életre. Gondtalan, boldog életre, amire mindenki vágyik, legalább addig, nem tovább, csak addig, amíg megérkezik az a hülye zárójelentés. Amit – ugye ez egyértelmű? – ott felejtettem Pesten.